

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ FRANCIS AUBIEY

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ ΜΕ ΤΑ ΠΤΩΜΑΤΑ

ΕΡΙΜΕΝΕ Φρέντ, και θά δής δι σε δέκα λε- πτά ή πεντάμορφη αυτή Ιθαγενής θά περάση απ' εδώ με τ' άμάξι της — ειπε ο Τζέρου στο φίλο του.—Είμαι περίεργος νά δω άν έσύ πού μένεις τρία χρόνια τώρα σ' αυτή την πόλι, γνω- ρίζεις ποιά εινε αυτή ή γυναίκα.

— Όπωςδήποτε, ειπε ο Φρέντ, σε συμβου- λεύω νά προσέξης, φίλε μου. Γιατί κατά τά τε- λευταία χρόνια, μερικοί νέοι Άγγλοι εξαφανί- σθηκαν μυστηριωδώς χωρίς νά κατορθώση ή ά- στυνομία παρ' όλες τις προσπάθειές της, ν' ά- νακαλίψη τίποτε σχετικώς. Τό μόνο βέβαιο γιά

τήν ώρα εινε ότι υπάρχει μία γυναίκα στη μέση, ή οποία χωρίς άλλο τους παρασύρει σε κάποια παιγδιά. Γ' αυτό σου έναλαβιμα τον προσέξης. Έμεις οι άξιωματικοί καθώς και οι υπάλληλοι της Διοική- σεις λάβαμε αύστηρά διαταγή νά μήν πηγαίνουμε μόνοι μας σε μέση άπόκλιτα και ν' αποφεύγουμε τά ύποπτα νυχτερινά κέντρα. Τό του σου λοιπόν, Τζέρου!

Οι δύο νέοι καθόντουσαν στη μεγάλη ταράτσα του ξενοδοχείου «Σέλπερτ» και απ' εκεί παρακολουθούσαν την κίνησι του δρόμου. Ήταν ή ώρα του περιπάτου και τ' άμάξι με τις κοριές των άξιωματι- κών και των Διοικητικών υπαλλήλων, καθώς και των πλουσίων εφορ- παίων έμπόρων της πόλεως σχημάτιζαν μία άτελειστη σειρά.

— Νά τμη! Έρχεται! Ψιθύρισε ξαφνικά ο Τζέρου. Τό άμάξι της ειν' αυτό με τά δύο μαύρα άλογα.

Ο Φρέντ κίταξε άδιάφορος τάχα, τό κομψό άμάξι πού περνούσε. Στό βάθος του άμαξίου καθόταν μόνη της μία γυναίκα σκεπασμένη με τό ελαφρό κάλυμμα των γυναικών του τόπου, τό όποιο άφηνε μό- νά τά μάτια ξεσκεπαστα. Τή στιγμή πού τό άμάξι πέρασε μπροστά στην ταράτσα του ξενοδοχείου, ή άγνωστη έκανε έναν ανεπαίσθητον χαιρετισμό με τό χέρι της στον Τζέρου, ενώ συγχρόνως τώ έφωτιζε μία φλογερή ματιά. Σ' ένα λεπτό τό άμάξι είχε προσπεράσει.

— Λοιπόν Φρέντ, την γνωρίζεις; ρώτησε ο Τζέρου άνυπόμονος και περίεργος.

— Όχι. Μολονότι συναντώ τακτικά τό άμάξι αυτό στον περιπάτο. Πές μου πώς έφθασε ή σημείωσις της στά χέρια σου.

— Σου ειπα. Έδώ και μερικές μέρες ειχα προσέξει ότι κάθε φο- ρά πού περνούσε αυτή ή γυναίκα με κίταζε επίμονα στην άρχή, κατό- πιν με χαιρετούσε ελαφρά τό χέρι της, όπως ειδες και μόνοι σου. Τέλος χθές, ενώ περνούσα τή γέφυρα, ένας μικρός Ιθαγενής με πλησίωσε και χωρίς νά μου πη τίποτε, μου έχωσε τή σημείωσι στο χέρι. Άμέσως κατόπιν τόν έγρασα μέσα στον κόσμο.Νά διαβάσει τι γρά- φει...

Ο Τζέρου έβγαλε τή σημείωσι από τήν τσέπη του και τήν έδωσε στον φίλο του. Προσεχτικά, ο Φρέντ διαβάσε τά έξης: «

«Άδριο σε περιμένω. Νά βρεθής στις ένένα τό βράδυ, στην άρχή της γέφυρας, πρὸς τό μέρος της παλιῆς πόλεως. Άκο- λούθησε τόν Ιθαγενή ο όποιος θά σου πη, τή φρέσι! «Ο Άλ- λάχ νά σε προστατέψη».

«Έλα. Τά φιλιό μου θά σε άποζημιώσουν γιά τόν κόπο σου! ΑΛΚΑΖ.

«Υ. Γ. Μή πής τίποτε σε κανέναν έλα μόνοι σου.»

— Θα πάω από φαντερού της Φρέντ —ειπε ο Τζέρου— ή γυναίκα αυτή με τραβεί άκατανίκητα. Ό- τώσο γιά νά μήν λάνησυχής γιά τή τύχη μου, άκολούθησε με άν θέλεις από μακριά. Κι' άν ως τό πρωί δέν επιστρέψω στο «Σέλπερτ», τότε κάνε ό,τι σε φωτίση ο Θεός!

— Δέν μου άρέσει αυτή ή δου- λεία, φίλε μου, άπάντησε ο Φρέντ. Ποιά εινε αυτή ή γυναίκα; Τι ση- μαινει αυτή ή μυστικότητα της; Τι ζητάει από σενα; Όχι σε γνωρί- ζει. Νάσαι ταχα μία κοινή αισθη- ματικη περιπέτεια; Μου φαίνεται σαν περίεργο, γιατί αυτή ή γυναι- κα φαίνεται κυρία περιωπής, και θά ξέρη χωρίς άλλο τό μέρος των Ιθαγενών εναντιον μας... Χμ... τί νά σου πώ; Άν ήμουν στη θέ- σι σου, δέν θά πήγαίνα.

— Θα πάω. Μου άναψε τήν περιέργεια. Άδριο θά σου πώ τις έντυπώσεις μου από τό έξωτικό αυτό εισόλλιο. Άν πάλι δέν γυρίσω, έσύ ως έρασιτέχνης ντέκτεκτι, φρόν- τισε νάρθης νά με σώσης από τή...

θανατηφόρο άγκαλιά της γήσσης...

Στις ένένα άκριφώς ο Τζέρου βρισκόταν στην ώρισμένη θέσι της γέφυρας. Ή κίνησις ήταν πυκνή άκόμα, εκείνη την ώρα. Ότώσο ο νέος δέν περιέμενε πολύ. Ένας Ιθαγενής, ο ίδιος πού τού ειχε δώσει τή σημείωσι πέρασε δίπλα του και ψιθύρισε: «Ο Άλλάχ νά σε προ- στατέψη».

Ο Τζέρου, χωρίς νά διασάση, τόν άκολούθησε. Σιωπηλός, ο Ιθα- γενής προχωρούσε μπροστά. Σέ λίγο βγήκαν από τούς κεντρικούς δρό- μους και μπήκαν σε στενά μικρά δρομάκια. Όσο προχωρούσαν τόσο τό μέρος γινόταν πιο ήσυχο, πιο έρημικό. Σέ κάποια στιγμή όταν ά- πομακρύνθηκαν άρκετά, ο Τζέρου έφριξε ένα βλέμμα πίσω του. Άλλά δέν διεκρινε τόν φίλο του. Ο δρόμος ήταν έρημος και μονάχα κά- ποιος ζητιάνος έχοιζαν έξοπισμο τους σε άρκετη άπόσταση. Λίγο άνήσυ- χος τώρα ο νέος δίστασε γιά μία στιγμή, αλλά ή περιέργεια του κι' ή σκέψις μιας αισθηματικῆς περιπέτειας τόν έσπρωξαν νά προχωρήση. Είχαν περπατήσει μία ώρα σχεδόν όταν τέλος έφθασαν μπροστά σ' ένα παλιό μοναχικό σπίτι.

Ο Ιθαγενής χτύπησε συνθηματικά κι' άμέσως ή πόρτα άνοιξε. Προτού μπη στο σπίτι, ο Τζέρου έφριξε πάλι μία ματιά πίσω του στον έρημο δρόμο. Κανείς δέν φαινόταν, εκτός από τόν γέρο ζητιάνο, ο όποιος ειχε καθήση τώρα λίγο παρθεσι στο βαθυόλυμα μιας πόρ- τας. Ο Τζέρου χαμοέλασε και μπήκε στο σπίτι... Βρέθηκε σε μία μεγάλη πλακόστρωτη αυλή στο βάθος της οποίας ύπηρχε μία πέτρινη σκάλα. Ο Ιθαγενής τού ένευσε νά τόν άκολουθήση. Άνέβηκαν στον άπάντο ύψος και προχώρησαν σ' ένα πλατύ και μακρό διάδρομο. Όταν έφθασαν στο βάθος του, ο Ιθαγενής χτύπησε συνθηματικά μία πόρτα. Μιά μαύρη σκλάβια άνοιξε, ο Ιθαγενής κατι της ψιθύρισε κι' εκείνη έφυγε άμέσως. Έφυγε συγχρόνως κι' ο Ιθαγενής κι' έτσι γιά μία σι- μη ο Τζέρου βρέθηκε μόνος του. Τότε έφριξε ένα βλέμμα τριγύρω του, και από ένα μικρό φεγγίτι, ο όποιος έβλεπε στο διάδρομο, ο νέος ειδε νά προβάλλη τό φοβισμένο πρόσωπο μιας παιδιούλας, ή οποία έφερε τό δάχτυλό της; στα χείλη της και ψιθύρισε: — Φύγετε! Κινδυνεύετε!... Γρήγορα προτού σάς...

Η μικρή δέν πρόφθασε νά τελεωύση. Τραβήχτηκε γήγορα πίσω γιατί ή μαύρη σκλάβια ειχε επιστρέψει και ένευσε στον Τζέρου νά τήν άκολουθήση. Σατιστι- κός, μη ξέροντας τι νά σκεφθῆ, ο νέος προχώρησε. Πέρασαν από άρκετά δωμάτια πλούσια έπιπλω- μένα και τέλος ή σκλάβια άνάστη- κωσε μία βαρειά κουρτίνα και παραμήρισε γιά νά τόν άρίση νά περάση.

Τό δωμάτιο αυτό ήταν επί- σης πλούσια έπιπλωμένο όπως τ' άλλα και φωτιζόταν γλυκά από μία μεγάλη λάμπα. Σέ μία ά- κρη, πάνω σ' ένα ντινάν, έπιλω- μένη με Άνατολίτικη γογγύλια σε μεγαλα χρυσοκέντητα μαξιλά- ρια, βρισκόταν ή άγνωστη τού ά- μαξίου.

Μόλις ειδε τό Τζέρου χαμο- γέλασε παραέξανα.

— Με ζήτησες; Άλμάς,—ειπε ο νέος. Ήρθα, καθώς βλέπεις άμέσως. Άλλά κι' έσύ άν δέν με ζωλούσες, έγω θά έκανα τό παν γιά νά σε γνωρίσω από κοντά.

— Εινε μέρες τώρα πού ή καρδιά μου χτυπά πιο δυνατά κάθε φορά πού περνά μπροστά στο «Σέλπερτ» και σε βλέπω στη ταράτσα, Τζέρου. Β έτιες φρόν- τισα νά μού δω και τ' όνομά σου και πούος εισαι. Πιστεύω νά συμμορφώθηξες με τήν παρά- κλησί μου και νά μήν ειπες τί- ποτε σε κανένα...

— Κανείς δέν ξέρει τίποτε —άπάντησε φέμματα ο Τζέρου και συλλογιζόταν πόσο άστείο ήσαν οι φόβοι τού Φρέντ...

Άλλά ή ειδοποίησις της μι- κρης τι νά σημαινε τάχα...

Δυό σκλάβες έφεραν εκείνη τή στιγμή δίσκους με παγομένα σιρόφια, μπισκότα, γλυκίσματα και μαργαδάτα Άνατολίτικα σιγα-

Οι άστυνομικοί οκλήριζαν μέσα στο κήπο.

ρέττα.
 «Όταν έμειναν πάλι μόνοι τους, ο Τζέροου, μεθυσμένος από την φθορία της 'Αλμάς, γοιπεμένος από την χάρι της, ξέχασε κάθε φόβο και τράβηξε τη νέα γυναίκα στην άγκαλιά του. Έκείνη έγγκαλιέφθη γιά μία στιγμή στ' άγκαλιάσμά του και κατόπιν ελπε.

— Τζέροου, έχουμε όλο το καιρό μπροστά μας γιά ν' αγαπηθούμε.
 «Ας κουβεντιάσουμε τώρα λιγάκι. Μίλησέ μου γιά τόν έαυτό σου και κατόπιν θά σου πώ τη δική μου ιστορία.»

«Ο νέος της διηγήθηκε τη ζωή του και τά δνειρά του γιά τό μέλλον του...»

— Τώρα—ελεπε ή 'Αλμάς—θέλεις ν' ακούσεις τη δική μου θλιβερή ιστορία;

— «Αν εινε θλιβερά ξέχασέ την! ελεπε ο νέος. Δέν θέλω νά πικραθώ τό χαμόγέλο σου μέ δυσφορετές αναμνήσεις. Σκέψου μονάχα πώς σ' αγαπώ και διψώ γιά τά φίλιά σου.

— Κι' όμως θά ευχαριστηθώ νά ξελαφρώσω την καρδιά μου...

Νά κράτησέ με στην άγκαλιά σου, όσο εγώ θά σου μιλώ... «Ακουσε!... Ήμουν πολύ μικρή όταν, σύμφωνα μέ τά εθίμα του τόπου μου, μέ πάντρεψαν οί γονείς μου. Άντρας μου ήταν ένας λεβέντης από άρχοντική οίκογένεια. Ήμουν περήφανη γιαι ήμουν γυναικα του και τόν λάτρευα. Δέν εινε μυστικό ότι όλοι μας μισούμε τους κυρίαρχους 'Άγγλους. Σ' όλα τά συμβούλια τών δικών μας, ο άνδρας μου ελεζε θέσι άρχοντο... Αύτός ήταν ο οργανωτής τών επαναστάσεων τών Ιθαγενών έναντι τών 'Αγγλων. Μιά μέρα όμως τόν συνέλαβαν μαζί μέ άλλους και μετά μία σύντομη τυπική δίκη, τόν κρέμασαν σάν νταν κανένας κοινός εγκληματίας μαζί μέ δέκα άλλους Ιθαγενείς άρχοντες.

— Φτώχη μου 'Αλμάς! Ψιθύρισε ο νέος μέ ουπνότητα.

— Μή μέ διακόπτης! φώναξε ή 'Αλμάς κι' απότομα τραβήχτηκε από την άγκαλιά του νέου.

Τό βλέμμα της τώρα ελεζε γίνει σκληρό. Έμοιαζε μέ τίγρι έτοιμη νά σπαράξει τό θύμα της. Τά λόγια της σφύριζαν σάν καρτσικιές μέσ' από τά σφιγμένα χείλη της.

—... Έκείνες τις μέρες, ελεγα φέρει στον κόσμο τό πρώτο παιδάκι μου... Ο θάνατος του άνδρου μου κόντεψε νά μέ σκοτώσει και μένα. Άρρώστισα... Λίγες μέρες κατόπιν τό παιδί μου πέθανε. Ίσως από τό πικραμένο γάλα μου!... Από τότε ώριστήρα νά πάρω την έκδικήσι μου από σάς... τους νεαρούς 'Άγγλους... Νά πάγω πίσω τό αιμα του άδικοσκοτωμένου άνδρου μου... Νόμιζες πως σ' αγαπάω, ε; Διψώ γιά τά φίλιά μου; Σου τά έτοχα γιά νά σέ αποκηρύξω γιά τόν κόπο σου πού ήθελες. Τά γεύτηκες, πληρώθηκες; Τώρα όμως ήρθε ή σειρά μου νά πληρωθώ κι' εγώ!...

«Ο Τζέροου πετάχτηκε όρθός. Ελεζε γίνει κάτοχος, αλλά προτού προλάβει νά σκεφθή, ή ν' άμυνθή, δύο πελώριοι μαύροι, οί όποιοι ελεξαν μη άπαρητήρα από μία μυστική πόρτα σ' ένα νεύμα της σατανικής γυναίκας, τόν φίμασαν και τόν έδεσαν χειροπόδαρα. Κατόπιν τόν κυβήλησαν έξω, ενώ τό κοροϊδευτικό γέλιο της 'Αλμάς άντηχόσε στ' αυτιά του. Όταν έφθασαν οί μαύροι στην αυλή, άνοιξαν μία κατακακή και κατέβηκαν σέ μία τρύπα μέ τό φορτίο τους. Κατόπιν έλυσαν τά χέρια του αιχμαλώτου τόν και έφυγαν. Ο Τζέροου τράβηξε τότε τό μαντήλι πού τόν έπνιγε και μέ κόπο κατώφθωσε και έβλεπε τά δεσμά από τά πόδια του. Σηκώθηκε και άντελήφθη ότι βρισκόταν σένα στενό υπόγειο διάδρομο. Χοντρές σταγόνες ιδρώτος κυλούσαν από τό μέτωπό του. Ελεζε πέσει στην παγίδα!... Προχώρησε ψηλαφητά γιά νά δει πού βρισκόταν.

«Όλη τη νύχτα, ο Φρέντ μεταμορφωμένος σέ ζητιάνο, ελεζε παραμόνευε άπ' έξω από τό σπίτι της 'Αλμάς. Δέν άντελήφθη όμως τίποτε τό ύποπτο. Τό πρωί ξεκίνησε νά φύγη γιά νά μνηκινήση την προσοχή μέ την παραγωγή του στον έρημο εκείνο δρόμο, όταν από ένα παράθυρο κάποιος πέταξε ένα άχρηστο κορούλι κουβαριότρας. Σ' άλλη περίπτωση, ο Φρέντ δέν θά έδινε προσοχή. Τώρα όμως και τό ελάχιστο περιστατικό μπορούσε νάχη σημασία. Πλησίασε και μέ τρόπο πήρε τη κουβαριότρα. Ένώ άποκαρδινόταν την περιεργάστηκε. Πράγματι μέσα στην τρύπα της κουβαριότρας ύπηρχε ένα μικρό χαρτί μέ μία χαλουργική λέξι: «Βοήθειαι!».

«Ο Φρέντ δέν διάστασε πειά. Ήταν βέβαιος ότι ο φίλος του κινδύνευε. Κι' επειδή μόνοι του δέν μπορούσε νά τόν βοηθήσει, έπευσε στην άστονομία. Ζήτησε τόν Διευθυντή και του διηγήθηκε όσα ελεξαν σιμψη. Ο συνταγματάρχης Γράβερς, σηκώθηκε άμέσως, διάταξε νά έτοιμαστούν δέκα άστνομοιοκι και νά τόν συνοδεύουν. Κατόπιν ελεπε στον Φρέντ, ενώ έτριβε τά χέρια του Ικανοποιημένος :

— Θαρωώ Μίστερ Χάρβετ, ότι βρισκόμαστε στά ίχνη της γυναικας πού ζητούμε τόσο καιρό τώρα. Πηγαίνουμε! Δέν πρέπει ν' άγοπορήσουμε, γιαι άσφαλώς ο φίλος σας κινδυνεύει, άν...δέν εινε πειά πολύ άγνά!»

«Ο Φρέντ ώδήγησε τους άστνομοιοκι στο σπίτι της 'Αλμάς. Κύτηπος συνθηματικά όπως ελεζε δει νά χτυπά ο Ιθαγενής τό προσηυμένο βράδυ. Ή πόρτα άνοιξε και άμέσως δύο άστνομοιοκι έπιασαν τόν θυρωρό, έναν πελώριο μαύρο και του έφραξαν τό στόμα γιά νά μή φωνάξη.

«Ετσι οί άστνομοιοκι σκόρπισαν μέσα στον κήπο και τό σπίτι και συνέλαβησαν όποιον έβρισκαν μπροστά τους.

«Η έρευνα έφερε καταληκτικά άποτελέσματα. Μεταξύ τών ύπηρετών πού συνέλαβαν ήταν μία μικρή σκλάβη—ή ίδια πού ελεζε έδοποήσει τόν Τζέροου και ελεζε ρίζει την κουβαριότρα μέ τό σημείωμα γιά νά έκδικηθή επειδή την ελεξαν δειρεί σκληρά. Αύτή ώδήγησε τους άστνομοιοκι έξω στον κήπο σ' ένα ξεροπήγαδο.

Φιίνεται ότι ή μικρή δέν γνώριζε την ύπαρξη της κατακακής και του μυστικού ύπογειου τό όποιο άνεκάλυψαν κατόπιν. Έφεραν σκονιά

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

«Όπως σάς ύποσχεθήκαμε, τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομήν εις τούς αναγνώστας τών, σειράς περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τά πρώτα βιβλία, τά όποια διανέμονται ήδη στους αναγνώστας τών περιοδικών μας, εινε τά ύπεροχα αισθηματικά άριστουργήματα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Του ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιο

“ Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ ”

Του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

«Όπως σάς ελεχαμε ειδοποιήσει, γιά ν' άποκτήσετε τά άριστουργήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από τό «Μπουκέτο» ή την «Οικογένεια» 4 εκ τών δημοσιευμένων εις την 3ην σε, λιθα τό έξωφύλλο δελτίων και νά τά έφερε εις τά Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

Οι έν ταίς έπαρχίαις αναγνώσται μας θά προσκομίζον τά 4 δελτία και 8 δραχμάς εις τά Υποπρακτορεία τών Έφθ μερίδων και θά λαμβάνουν τά βιβλία τών.

Επίσης άρχισε ή διανομή του νέου αισθηματικού άριστουργήματος του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ:

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,

Προσεχώς θά κυκλοφορήσει

·Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ·

της ΝΤΕΛΛΟΥ, κτλ. κτλ.

Οι έν τών Έξωτερικώ αναγνώσται τών περιοδικών μας πρέπει νά στέλνουν, μαζί μέ τά δελτία και τās 8 δραχμάς, και τά έξοδα άποστολής τών βιβλίων, και τούτο, διότι θά ήτο λίαν έπιζήμια διά τό Γραφείο μας μία τιαυτή έπιβάρυνση. Εις τās πόλεις του Έξωτερικού όπου ύπαρχουν Υποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου Αθηνών, οι αναγνώσται μας θά παραλάβουν τά βιβλία τών από τούς κ. κ. ύποπράκτορας.

Τά δελτία δημοσιεύονται στη 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

κ'έναν άστνομοιοκι κατέβηκε στο πηγάδι. Έκει βρέθηκε μπροστά σ' ένα φρικτό θέαμα. Δεκαεπτά σκελετοί, όλοι νέων άνδρων, βρισκόντοσαν στο βάθος του πηγαδιού. Και άνάμεσα σ' αυτούς ο κακότυχος Τζέροου ληπθύμοσ!

«Ετσι εξηγήθηκε τό μυστήριο της εξαφανίσεως τούσων νέων. Η έκδικητική 'Αλμάς, δέν ελεζε ληπτή τά νεύα της, μπροστά στο πάθος του μίσους της. Άφου τραβήσε τά θύματα της στα δίχτυα της, κατόπιν τά έφριξε στο ξεροπήγαδο και τ' άφινε εκεί νά πεθάνουν από τόν πιο φρικτό θάνατο, την πείνα!.

Τούτοσσο επειδή ή ώραία 'Αλμάς ήταν ή κόρη ενός μεγιστάνος του τόπου, τό σκάνδαλο άποικωπήθηκε. Όταν οί άστνομοιοκι την συνέλαβαν, ή τρομερή εκείνη γυναικα έπαθε μία φοβερή κρίσι τρέλλας και άναγκάστηκαν νά την κλείσουν σ' ένα άσολο φρενοβλαβών. Ίσως ένει νά βρισκεται ακόμα γηνά πειά και άνίσχυρη νά βλάψη.

Ο Τζέροου συνήθε γήγορο από τη φρικιαστική περιπέτεια του. Σήμερα ζή, εύτυχής στην πατριδα του. Παντρεύτηκε μέ την άδελφή του φίλου του Φρέντ κ' έχει τρία χαριτωμένα παιδάκια.